

نقد و تملق در ورزش

ورزش با توجه به گستردگی و تعدد رشته‌های تحت پوشش با کل جامعه در ارتباط می‌باشد. همه افراد در سنین مختلف، وابستگی‌هایی به ورزش دارند که این امر وظیفه مسئولان و توجه بیشتر به نیازها و خواسته‌ها و برخورد مناسب با همه علاقه‌مندان را ضروری می‌کند.

مسئولیت در ورزش، کاری بسیار سنگین و طاقت‌فرسا است. با امکاناتی که این روزها در اختیار مسئولین قرار دارد تأمین رضایت و خواست همه اعضای خانواده ورزش در سطح کشور امکان‌پذیر نمی‌باشد. مدیری که کاردان و توانا بوده و به زوایای مختلف ورزش آشنا باشد با حداقل‌ها می‌تواند کارهای بزرگی انجام بدهد.

برای حال‌وروز ورزش، هواداران و به‌طورکلی آن‌هایی که در ارتباط با این پدیده هستند دل‌نگران‌اند. دل‌نگرانی آن‌ها هم بسیار بجا و از سر تعصب و علاقه‌مندی است. همه دوست دارند که ورزش ایران اسلامی در همه عرصه‌ها و در تمامی میادین موفق باشد و سرود پیروزی سر بدهد. همه برای ورزش این مملکت آرزوی سربلندی و موفقیت دارند و اینجاست که مسئولین و دست‌اندرکاران در هر رده و سطحی که بوده باشند باید دلسوزی‌های مشفقانه را ارج بنهند. آن‌ها نباید گفته‌های معقول و خواسته‌های منطقی را با تیغ تهمت کنار بزنند.

اگر علاقه‌مندان به ورزش، به کسوت، ظرفیت، افتخارات و وضعیت آن دلسوزی نکنند چه کسانی باید این کار را انجام بدهند؟ کسانی که به‌درستی و با صداقت برای خدمت به ورزش کمر همت می‌بندند باید از انتقادات، پیشنهادات و دلسوزی‌ها استقبال بکنند.

در پیشرفت و توسعه ورزش عوامل مهم دخیل هستند. یکی از این موارد استقبال مسئولین از نقدهای مشفقانه می‌باشد. اگر فضا برای منتقدان تنگ شود و به طرق مختلف در برخورد با نظرات مختلف اقدام گردد امکان جولان برای افراد متملق فراهم می‌شود، افرادی که همیشه در کمین‌اند تا در بزنگاهی، هوش از سر مسئولان ببرایند و به خواسته‌های خود برسند.

اگر مسئولین ورزش کشور با تمام وجود بپذیرند که نقد راه را نشان می‌دهد و تملق به ناکجاآباد می‌برد، بسیاری از مشکلات موجود بر سر موضع‌گیری‌ها و اتهام‌زنی‌ها و دشمن‌تراشی‌ها حل و برطرف می‌گردد.